

HOOFDSTUK 18

SCHIMMEN UIT HET VERLEDEN

De handtastelijke *Romeo* had enkele uurtjes bij de EHBO-post doorgebracht, bij de Zucht. Dat ijs had kennelijk goed geholpen. De les was bijna afgelopen toen Pablo de balletzaal weer binnenkwam. Hij gaf Erika de vuilste blik die hij op zijn gezicht kon toveren. Het meisje kon alleen maar glimlachen terwijl Moretti de les afrondde.

De meeste meisjes zwermden de academie uit. Ze wilden maar al te graag profiteren van hun vrije, zonnige namiddaguurtje. Erika ging op een bankje op het binnenplein zitten, wachtend op Florence. Erika wist wel waarom het meisje absoluut met haar de middag wilde delen. Ze zou van Erika allerlei stomme details over Andreas te weten willen komen. Leuk ...

Pablo liep moeizaam over de roze klinkers naar zijn verfrommelde witte Mercedes. Hij hing aan de telefoon en praatte gehaast en gespannen.

‘Ja ... ik kom eraan. Sorry, ik had les, maar ... Hallo? Hallo?’

Pablo klikte zijn gsm uit en zuchtte diep. Hij stapte in zijn wagen, liet de motor ronken, en reed het binnenplein af. Erika stond op en liep langs de zijkant van het gebouw naar de poort. Het was in een flits dat het haar te binnen schoot: ze mocht hem niet zomaar laten gaan! De plek waar hij naartoe reed kon *Team Mortis* een schat aan informatie opleveren. Erika moest die auto volgen. Maar hoe? De Mercedes versnelde toen hij vanuit de poort de wijde wereld tege-

moet reed, steeds verder en verder uit het bereik van Erika. Ze probeerde iets te bedenken. Ze mocht de Mercedes niet uit het oog verliezen.

Nog ongeveer tweehonderd meter, en dan zou hij uit het zicht verdwenen zijn. Lopen was geen optie. Gehaast keek ze om zich heen.

Twee meisjes stonden bij een hippe roze scooter en grinnikten om de fijne vooruitzichten: een uurtje aan het water liggen, zonnen ...

'Hè, ik vergeet nu ook altijd om mijn factor 10 mee te nemen!'

Ze legden hun helm op het zadel en liepen door de poort terug naar de slaapkamers, op zoek naar de zonnebrandcrème.

Oog voor detail: Brian had het Erika geleerd en nu kwam het van pas. Het snobmeisje had de sleutel in het contact laten zitten!

Erika twijfelde geen seconde en schoot naar de scooter. Ze duwde een helm op haar hoofd en startte de motor. Stelen lag niet in haar aard, maar nu kon het niet anders. Voor de giechelende meisjes het goed en wel beseften slipte het achterwiel over het grind en snorde Erika weg, op de scooter! De rijke balletdanseresjes stonden verbaasd te kijken naar het onherkenbare meisje dat op hun scooter verdween.

'Hey, mijn scooter!'

Erika bleef op een veilige afstand achter de Mercedes rijden. In de verlaten Italiaanse bossen zou ze veel te snel de aandacht van Pablo trekken.

Te midden van de groene olijfbomen verliet de Mercedes de hoofdweg en sloeg een bijna onzichtbare zandweg in, tussen het dichte struikgewas door. Een verroest bordje gaf in afgebladderde rode en witte letters 'Privéterrain' aan. Foeterend snorde Erika de zandweg voorbij. Het risico was te groot, Pablo zou de scooter direct in de gaten hebben. Maar ze kon hem ook niet zomaar laten ontkomen!

Ze remde af en bleef in het midden van de geasfalteerde rijweg staan. Dan maar plan B! Ze duwde de opvallende roze scooter in de

struiken en rende zo snel ze kon naar de zijweg. Gebukt holde ze door het mulle zand, schichtig om zich heen kijkend, en ze luisterde scherp naar elk mogelijk geluid.

De weg kronkelde tussen de hoge bomen vrij steil naar beneden. Erika snoof de zachte, zoete geur van water op. Ze was in de buurt van het meer gekomen. Links en rechts lagen restanten van oude bootjes verspreid, waaronder een half vergane, met mos begroeide witte speedboot die mooi werd ingekleurd door het groen van de bladeren.

Stemmen! Voorzichtig sloop Erika tussen de oude boten het zandpad af. Om veilig en ongezien verder te komen liep ze zoveel mogelijk tussen de struiken. Het gepraat kwam van enkele mannen die bij een kleine pier stonden. Daar dobberde een motorbootje in het water. Behoedzaam kroop ze op haar buik dichterbij. Ze besepte dat één krakend takje haar al zou kunnen verraden!

Ze herkende Pablo meteen. Hij wandelde langs zijn witte Mercedes naar een zwarte auto. Erika duwde voorzichtig wat takken opzij. Aan de oever stond een zwarte Chrysler SUV geparkeerd. De koplamp was kapot en de carrosserie was flink gedeukt. De SUV had niet lang geleden een aanrijding gehad en de schade was nog niet gerepareerd ...

Ze kon haar ogen niet geloven. Een kaalkop met een lange jas over z'n arm stapte uit. De schouder van de getrainde dertiger zat stevig verpakt in het verband en hij liep mank. Iemand had hem kennelijk tweemaal goed geraakt, in z'n schouder en aan z'n been.

'Aha, ben je daar eindelijk?', sneerde de kaalkop naar Pablo.

Het portier van de SUV ging open. Een man in een donkere jas stapte uit. Zijn hoed moest de grote wijnvlek in z'n nek maskeren.

Een wijnvlek als een lange, onuitwisbare ... schaduw, mijmerde Erika. De schrik sloeg haar om het hart. Het was de moordenaar van Marco die Pablo een hand gaf!

Erika verbeet haar verdriet. Die rotzak had de liefde van haar leven van haar weggerukt, Marco koudweg een kogel in de borst gejaagd!

Nu stond hij hier zaken te doen met Pablo. Erika kon nauwelijks horen wat er gezegd werd. Pablo sprak met gedempte stem.

‘Ik heb nog leuke spulletjes gevonden.’

Hij haalde de gele aktetas uit zijn auto. Er zat een lading gele GHB-pillen in en zwarte RDX-ampullen: het explosief waarmee Felix de drankenautomaat had opgeblazen.

De Schaduw grijsde. Hij knipte met zijn vingers, waarop de kaalkop een rood metaalkleurig koffertje tevoorschijn haalde. Tevreden klikte de Schaduw het deksel open.

‘Prachtig’, hoorde Erika Pablo fluisteren. De Schaduw nam een zilveren, metalen voorwerp uit het koffertje: drie fijne kabels die als een sieraad door elkaar gevlochten zaten en samen een mooie, perfecte cirkel vormden. Het was de armband die uit de auto van Marco gestolen werd, die avond van zijn dood aan de Zuid-Willemsvaart!

Erika begreep er niets meer van. Marco werd waarschijnlijk vermoord om drugs. Maar de Schaduw, zijn moordenaar, en Pablo, degene die Marco erin luisde, waren duidelijk ook met heel andere dingen bezig. GHB-pillen, explosieven, en die metalen, gevlochten armband. Waar zou die voor moeten dienen? Had het iets te maken met de verdwijning van Rachele en Laisa? Of hun ontvoerder, Vittore Toni? Waren zij degenen die Enrico Moretti het leven zuur maakten?

Ze probeerde nog wat dichterbij te komen. Ze moest toch iets kunnen horen? Een gekraak, te opvallend! Met haar elleboog had ze een verdroogde tak in tweeën gebroken! Gauw ging ze plat op de grond liggen. Ze wist dat ze een fout had gemaakt. De mannen keken op, in de richting van de dichtbegroeide bossen. Hoewel ze Erika niet konden zien, liepen ze, na wat gemompel tegen elkaar, langs de oever van het meer in haar richting. De kaalkop nam alvast zijn wapen uit de binnenzak van z'n jas.

Het was nu of nooit. Erika had geen keus! Ze veerde op en spurtte zo snel ze kon tussen de scheepswrakken door de dichte bossen in.

‘Daar is iemand!’ riep Pablo, en samen met de kaalkop rende hij de heuvel op.

Erika zoog diepe halen lucht naar binnen en sloeg de takken van haar lijf. Zouden ze haar kunnen zien? Zouden ze dichterbij komen? Ze kon niet omkijken. Vallen zou fataal zijn. Puur op adrenaline rende ze haar benen uit haar lijf. De heuvelrug liep erg steil omhoog. Nu ze spurte voor haar leven en ze haar hartslag in het rood joeg, voelde Erika de verzuring in haar kuiten opkomen. Met haar handen duwde ze zich verder naar boven. De droge zandkorrels kleefden aan haar natte handpalmen.

Pablo kon de schim voor zich uit niet herkennen. Ze slalomde te snel en gedreven tussen de bomen en dichte struiken door naar boven. De kaalkop hield Pablo tegen bij z’n schouder, richtte zijn pistool en vuurde in het wilde weg een schot af. Erika gilte toen de kogel zich een halve meter naast haar in een boom boorde. Nog een schot. Het leek alsof ze de smalle cilinder vlak langs haar hoofd voelde suizen.

De kaalkop vloekte en zette opnieuw de achtervolging in. Samen met Pablo sprong hij vaardig tussen de takken door terwijl Erika steeds meer moeite had om haar evenwicht te bewaren. Ze proefde weer bloed in haar keel. Ademen werd moeilijker. Dit kon ze niet blijven volhouden. Nog een paar passen en ze zou struikelen of door vermoeidheid door haar benen zakken. En dan zou alles voorbij zijn.

Pablo en de kaalkop wonnen terrein. Ze konden het zweet van hun prooi bijna ruiken. Ze voelden dat ze gingen winnen!

Plotseling hoorde Erika een zacht gebrom. Het leek op het geluid van een vrachtwagen. Waar was de geasfalteerde hoofdweg? De enige uitweg uit deze dodelijke doolhof?

Tussen twee bomen door rende ze de weg op. Een vrachtwagen met oplegger kwam net de bocht om en passeerde het meisje argeeloos. Het gevaarte vermeerderde vaart nu het een zachte afdaling maakte. De gigantische wielen denderden over het asfalt.

Honderd meter achter haar strompelden Pablo en de kaalkop uit

de struiken. Ze struikelden over elkaars benen en kwamen stevig ten val. Allebei schaafwonden.

Nu moest het gebeuren! Erika sprintte de weg op, naar de achterkant van de vrachtwagen.

‘Daar!’ riep de kaalkop, wijzend naar de verre schim.

Erika perste de laatste krachten uit haar lichaam. De vrachtwagen ging sneller en sneller rijden. Ze reikte naar een metalen beugel achteraan de oplegger. Helaas, ze kwam een meter tekort! En de vrachtwagen trok vlotjes op. Dit kon niet! Dit mocht niet gebeuren! Ze kon haar benen bijna niet meer voelen, zo snel wisselden links en rechts elkaar af. Nog één keer graaien! Bijna! Nog eens graaien!

Eindelijk kon ze de beugel grijpen, en met een laatste krachtsinspanning sprong ze tegen de achterkant van de oplegger. Ze klemde haar armen rond het metaal en zocht steun met haar voeten. Ze mocht niet vallen, het asfalt vloog onder haar weg. Ze hapte diep naar adem en verslikte zich. Al hoestend raakte ze in paniek omdat ze nauwelijks lucht binnen kreeg. Haar hart werkte op volle toeren, alsof het elke seconde zou kunnen ontploffen. Ze riep zichzelf tot de orde en slaagde erin om weer kalm te worden. Toen pas voelde ze hoe verzuurd haar beenspieren waren.

De kaalkop bleef staan en richtte zijn pistool op de vrachtwagen die in de verte verdween. Maar Pablo belette hem om te schieten en duwde het wapen naar beneden: extra getuigen konden ze missen als kiespijn!

‘Wie was dat?’ vroeg de kaalkop. Pablo haalde z’n schouders op. Hij zou er alles voor willen geven om te weten te komen wie hen in de gaten hield.

*

Ze was er bijna ... Vermoeid strompelde Erika naar de academie van Moretti. Het zweet stond op haar voorhoofd, ze had een bezwete rug, en onder haar armen vertoonde haar shirt plakkerige zweet-

kringen. Toen ze door haar haren streek voelde ze dat het vreselijk in de war was geraakt. Ze kon nog maar aan één ding denken: ze had zo'n vreselijke dorst!

Florence zat braafjes op een bankje te wachten.

'Aha, ben je daar eindelijk? Leuke vriendin ben jij, zeg! Wat heb je gedaan? Waar ben je naartoe geweest?'

'Oh, niks speciaals!' Erika verborg haar vermoeidheid en liep samen met haar vriendin het binnenplein over.

*

Met veel moeite trok Laisa de bouwijzers met stukjes beton uit de zwarte grond. Haar vingers lagen bijna helemaal open, maar ze wist niet van ophouden. Opnieuw krabde ze zich een weg door de ruwe en smalle tunnel, de vrijheid tegemoet. Ze duwde het zand opzij en kon al vlotjes naar buiten kijken. Ze moest proberen te ontsnappen!

Laisa kroop terug, naar Rachele toe, en schudde haar zachtjes wakker. Het meisje opende met moeite haar ogen, maar had niet voldoende energie om rechtop te gaan zitten.

'Maak je geen zorgen. Ik ga hulp zoeken. Oké?' fluisterde Laisa. Ze vond het vervelend om haar vriendin achter te moeten laten, maar als ze deze kans niet greep, waren ze allebei reddeloos verloren.

Laisa legde Rachele voorzichtig op de vuile, stenen vloer en kroop naar het gat. Ze trok haar truitje uit en stak haar armen als eerste in haar zelf gegraven tunnel. Een steen aan de bovenkant van de tunnel stak scherp uit de muur. Ze kon er niet langs. Uit alle macht trok ze aan het gevaarlijke uitsteeksel en sleurde zo een klein stukje van de muur mee.

Opnieuw kroop ze de tunnel in en wurmde haar ranke lijf door de smalle koker. Haar schouders kwamen vast te zitten in de klamme aarde. Ze was te fanatiek geweest in haar poging om te ontsnappen. Ze kon het niet forceren! Ze moest rustig blijven! Anders was al haar werk voor niets geweest.

Ze draaide rond, zodat ze op haar rug kwam te liggen, en vond nu wel een weg, door een kleine verbreding in de tunnel.

Laisa duwde met haar voeten tegen de losse tegels en wrong haar schouders door het laatste stuk tunnel. Dat ze daarbij heel wat schaafwondjes opliep door de kleine steentjes waar ze overheen schoof deerde haar niet. Een laatste trap. De weerstand rond haar lichaam brokkelde af en het meisje kon zich in het natte gras opduwen. Ze was vrij!

Laisa staarde om zich heen en schermde haar ogen af voor de felle zon. Ze zag niets dan wilde natuur, in een bergachtige omgeving. Met moeite stond ze op en wankelde langs de bomen, weg van het huisje. Even dacht ze erover om terug te gaan, om Rachele mee te nemen, maar ze besepte al snel dat ze het verzwakte meisje nooit in haar eentje door de tunnel zou krijgen.

Ze hoorde het geluid van een auto! Een portier werd opengegooid en daarna gelijk weer hard dichtgesmeten! Laisa schrok en strompelde verder. Ze probeerde te lopen. Rondom haar heen was alles dichtbegroeid. Nog een paar meter, dan zou ze veilig zijn. Dan kon ze zich verstoppen tussen het struikgewas. Ze verloor haar evenwicht en viel tegen een boom. Ze stond weer op en liep verder. Achter haar klonk geruis. Ze kon niet omkijken, daar had ze geen tijd voor. Ze moest ontkomen, meer niet!

Vlak voordat ze de struiken zou bereiken, voelde ze een harde stoot in haar rug. Geschrokken smakte ze op de grond. Iemand ging bruut bovenop haar benen zitten. Ze probeerde haar hoofd te draaien om haar belager te zien, maar haar polsen werden achter haar rug getrokken terwijl ze met haar hoofd in het gras werd geduwd.

‘Nee, alsjeblieft, laat me met rust!’ smeekte ze.

Het had geen haar gescheeld of het was haar gelukt om weg te komen. Maar Laisa besepte verdrietig dat ze een kans zoals deze niet gauw meer krijgen zou.